

ANA RISTOVIĆ

Hó a cipőben

Nem épül ház evőeszközökre,
habár néhány kanál mostantól fogva
olykor-olykor jól jöhet.

Nem épül ház új függönyökre,
habár az eltérő pillantásokat
időről időre
új vászonnal kell eltakarni.

Hogy az otthon otthon legyen,
többek között
sok olyasmire van szükséged,
amiről szívesen előre lemondanál.

Hallgasd, mit mondanak az eszkimók:
hogy megépüljön egy jó iglu,
évekig kell a cipődben
havat hordanod.

És gombostút,
a kabát gallérjában felejtve,
közel az ütőérhez.

Klaviatúra–hitves (a közelségtől való félelem)

Ugyanabban a hálósobában fogunk ülni,
mindenki a saját asztalánál, hallgatagon,
és egyikünk a másikának az interneten keresztül
először terjengős, majd hiányos
levelet küld.

A végén még ennyit sem, hanem csak
aláírásokat kérdésekkel:
Akarsz egy kávét, teát, csókot,
vagy semmi sem kell?

Izzanak és zúgnak majd a monitorok
az emlékek feleslegétől, amit
a zajos, korai házasság történelmének
folyosóján hagytunk.

Egész testünkkel lenyomatokat hagyva
a fehér üvegen, mint hóba rajzolt
millió gigabájtnyi súlyú angyalok,
amiktől még a legszilárdabb rendszer is összedől.

*Ami elavul, kék lesz,
mint a gilotin szeme.**

Ami beszélni kezd:
az asztal, a szék, a hamutartó, a padló,
egyik a másik szavába vágva
csak hajdani közelségünk alakját kölcsönzi.

Bencsik Orsolya fordításai